

Arrest

nr. 264 013 van 22 november 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. TSHIBANGU BALEKELAYI
Louisalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 19 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. TSHIBANGU BALEKELAYI verschijnt voor verzoekster en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor verweerde.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is houder van een Italiaanse verblijfskaart, geldig tot 30 augustus 2022. Zij legt op 24 december 2020 een inreisverklaring af. Zij mocht tot 23 maart 2021 op het Belgische grondgebied verblijven. Tijdens een woonstcontrole op 27 mei 2021 wordt vastgesteld dat verzoekster nog steeds op het Belgische grondgebied verblijft.

Verzoekster krijgt op 2 juni 2021 een bevel het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

Verzoekster dient op 11 juni 2021 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning voor een gezinslid van een burger van de Unie, in functie van C. P., die de Franse nationaliteit heeft en die wettelijk samenwoont met de beweerde dochter van verzoekster, A. K. M. Op 18 juni 2021 beslist de gemachtigde de aanvraag niet in overweging te nemen omdat de aanverwantschapsband niet is bewezen (bijlage 19quinquies). Tegen voormelde beslissing heeft verzoekster een beroep tot vernietiging ingediend, gekend onder nr. 236 462.

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer/mevrouw :

naam en voornaam: UML

geboortedatum: (...)1951

geboorteplaats: SIMBU

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 () 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

(...)

[x] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

De aankomstverklaring (afgeleverd op basis van een geldig paspoort, een geldige Italiaanse verblijfskaart en een verklaring op eer) van betrokkenen was geldig tot 23/03/2021. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkenen nu verstrekken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkenen hier bij haar meerderjarige dochter en diens partner verblijft, haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkenen gescheiden wordt van haar meerderjarig kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkenen(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor

Vreemdeleningbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokken(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdeleningwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"La partie requérante invoque un moyen unique pris de la violation :

- De l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme (ci-après CEDH) ;
- Des articles 62 §2, 74/13, de la loi du 15/12/1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (Ci-après Loi sur les étrangers) ;
- Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs;
- Du principe général du droit de l'Union européenne relatif au droit d'être entendu ;
- Des principes de bonne administration notamment, celui d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, du principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause, du principe général de droit du raisonnable, de l'erreur manifeste d'appréciation, du principe de proportionnalité, du droit d'être entendu (principe audi alteram partem).

❖ Discussion

1. La décision litigieuse qui se fonde sur l'article 7 de la loi sur les étrangers est illégale dans la mesure où elle viole les dispositions reprises au moyen.

2. L'article 74/13 de la loi sur les étrangers dispose : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Votre Conseil enseigne : « si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit donc pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs ne soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation. »

La compétence de la partie adverse n'est donc pas liée. Elle devait tenir compte de la vie familiale de la requérante, de son état de santé et de sa situation de vulnérabilité liée à son âge. Ce qui n'est pas le cas en l'espèce.

En effet, n'ayant pas pris la peine de recueillir l'ensemble des éléments de la cause, la partie adverse n'a pas pu sérieusement respecter le prescrit de l'article 74/13.

L'article 74/13 de la loi sur les étrangers a ainsi été violée.

3. La partie adverse n'a pas entendu la requérante avant la prise de la décision litigieuse.

La requérante n'a pas été mise en mesure de faire valoir, de manière utile et effective, son point de vue avant la prise de la décision litigieuse.

4. La Cour de justice de l'Union européenne dans l'arrêt Mukarubega c/ France enseigne :

« 42 Selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union dont le droit d'être entendu dans toute procédure fait partie intégrante (arrêts Sopropé, C -349/07, EU:C:2008:746, points 33 et 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, points 81 et 82, ainsi que Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, point 28).

43 Le droit d'être entendu dans toute procédure est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit

à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration. Le paragraphe 2 de cet article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte, notamment, le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son égard (arrêts M., EU :C :2012 : 744, points 82 et 83, ainsi que Kamino International Logistics, EU :C :2014 . 2041, point 29).

[...]

45 Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union.

46 Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt M., EU :C :2012 :744, point 87 et jurisprudence citée).

47 Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu (voir, en ce sens, arrêt Sopropé, EU :C :2008 : 746, point 49).

48 Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts Technische Universität München, C-269/90, EU:C: 1991:438, point 14, et Sopropé, EU:C:2008:746, point 50), l'obligation de motiver une décision de façon suffisamment spécifique et concrète pour permettre à l'intéressé de comprendre les raisons du refus qui est opposé à sa demande constituant ainsi le corollaire du principe du respect des droits de la défense (arrêt M., EU:C:2012:744, point 88).

49 Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect du droit d'être entendu s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêts Sopropé, EU :C :2008:746, point 38 ; M., EU :C :2012 :744, point 86, ainsi que G. et R., EU :C :2013 :533, point 32).

50 L obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des Etats membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union (arrêt G. et R., EU:C :2013 :533, point 35). »

L'article 7 de la loi sur les étrangers étant une transposition en droit belge de l'article 6.1 de la Directive 2008/115/CE du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, la décision litigieuse est une mise en œuvre du droit de l'Union.

Le Conseil d'Etat enseigne, quant à lui, que le principe audi alteram partem a le même contenu que le principe général du droit d'être entendu tel que garanti par le droit de l'Union. Le principe audi alteram partem s'impose à l'administration lorsqu'elle envisage de prendre une décision défavorable à son destinataire. Tel qu'un ordre de quitter le territoire.

La décision litigieuse étant une mesure individuelle susceptible d'affecter défavorablement la requérante, la partie adverse se devait d'entendre la requérante en vue de lui permettre de faire connaître, de manière utile et effective son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué.

Toutefois, « Si tant le principe audi alteram partem que le principe général du droit d'être entendu garanti par le droit de l'Union s'appliquent dans le silence des textes, tout manquement au droit d'être entendu n'est cependant pas de nature à entacher systématiquement d'illégalité la décision prise. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il faut que l'irrégularité ait pu avoir une incidence sur le sens de la décision prise par l'autorité administrative. »

La requérante estime que s'il lui avait été donné la possibilité de s'exprimer sur sa situation personnelle avant la prise de la décision litigieuse, il n'est pas à exclure que la partie adverse en respectant les principes généraux du droit de bonne administration s'imposant à elle aurait pu prendre une autre décision.

Votre Conseil a consacré aux travers de divers arrêts l'importance du droit fondamental d'être entendu.

Il incombaît donc à la partie adverse, dans le respect du droit d'un ressortissant d'un pays tiers d'être entendu et dans le respect de ses droits de défense, d'entendre la requérante avant

l'adoption de la décision litigieuse sur la légalité de son séjour, sur les éventuelles causes qui pourraient empêcher tout retour dans son pays d'origine ou dans le pays où elle bénéficie d'un long séjour.

Force est de constater que la requérante n'a pas été entendue au sens des dispositions et principes visé au moyen, avant l'adoption de l'acte litigieux. En d'autres termes, il n'y a pas eu d'audition organisée en vue de l'adoption de la décision litigieuse. Il n'a donc pas été donné à la requérante la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative sur l'adoption d'une telle décision pourtant susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts.

La requérante n'a pas eu l'occasion de faire valoir toutes les informations pertinentes sur sa situation personnelle et en particulier, celles pouvant justifier qu'une décision de retour ne soit pas prise et/ou éventuellement modalisée. Elle n'a donc pas été en mesure de faire valoir des éléments sur sa situation personnelle.

Si cette possibilité de présenter de manière utile et effective son point de vue lui avait été offerte, la requérante aurait notamment fait état du fait qu'une demande de carte de séjour en qualité de membre de la famille d'un citoyen de l'Union est en préparation ; qu'en effet, le conjoint de sa fille possède la nationalité française ; que pour ce faire, des démarches en vue de prouver la filiation notamment par un test ADN sont en cours, sa fille ayant obtenu l'asile en Italie ne peut pas prouver autrement cette filiation ; que la requérante s'occupe au quotidien de ses petits-enfants qui sont très attachés à elle ; qu'elle n'est arrivé en Italie que récemment à la faveur du regroupement familial, que c'est sa fille qu'il aidait avec la langue, qu'elle n'a aucun repère en Italie, qu'elle a des problèmes de santé liés à son âge et qu'elle ne peut pas non plus retourner dans son pays d'origine vu les problèmes rencontrés par sa fille qui ont conduits à l'octroi de l'asile en Italie. Que pour ces raisons, même pour une séparation temporaire, la poursuite de la vie familiale dans son pays d'origine ou dans le pays où elle possède un long séjour est rendue particulièrement difficile.

Il s'agit là d'éléments dont devait tenir compte la partie adverse lors de l'adoption de la décision attaquée. La requérante était donc en mesure de faire valoir des éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision litigieuse ne soit pas prise ou qu'elle soit modalisée en tenant compte de sa situation spécifique.

Or, en ne respectant pas le droit à être entendu de la requérante, la partie adverse n'a pas pu tenir compte des éléments supplémentaires dont la requérante entendait se prévaloir, notamment ses démarches afin d'introduire une demande de carte de séjour en qualité de membre de la famille d'un citoyen de l'Union, ses liens familiaux avec ses petits-enfants, ses problèmes de santé qui nécessitent la présence de ses proches, son manque de repère en Italie en l'absence de sa fille ; ces éléments rendent particulièrement difficile toute poursuite de la vie familiale dans son pays d'origine ou dans le pays où elle bénéficie d'un long séjour. Il convient de constater que ces éléments relèvent de l'article 8 de la CEDH qui exige un examen minutieux de tous les faits et circonstances pertinents et une mise en balance des intérêts en présence (Cour EDH, 11 juillet 2000, Ciliz/Pays-Bas, §66 ; 10 juillet 2014, Mugenzy/France §46 ; 10 juillet 2014, Tanda-Muzinga/France, §68).

La requérante considère dès lors qu'elle n'a nullement pu mettre en œuvre son droit à être entendu préalablement à l'adoption de la décision litigieuse, en violation des dispositions et principes visés au moyen lu à la lumière de l'interprétation qui en est faite par la C.J.U.E. L'acte entrepris n'a pas été adopté à l'issue d'une procédure ayant pleinement respecté son droit d'être entendu.

En ne donnant pas à la requérante la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, la partie adverse n'a pas respecté son droit d'être entendu, en tant que principe général de droit de l'Union. Cette carence a pour conséquence que la partie défenderesse n'a pas procédé à P« examen minutieux de tous les faits et circonstances pertinents » et à une mise en balance concrète des intérêts en présence, exigés par l'article 8 de la CEDH. Violant ainsi cet article.

La décision litigieuse est en effet disproportionnée compte tenu des circonstances du cas d'espèce. Ensuite, en ne disposant pas de l'ensemble des renseignements nécessaire, la partie adverse a logiquement versé dans l'erreur manifeste d'appréciation.

Cette erreur manifeste d'appréciation a entraîné une motivation inadéquate la décision litigieuse.

Or, il est de jurisprudence constante qu'une motivation inadéquate équivaut à une absence de motivation.

L'acte attaqué ne permet donc pas à la requérante de comprendre la décision querellée.

Ce faisant, la partie adverse a violé les dispositions et principes relatifs à la motivation des actes administratifs repris au moyen.

5. *La décision attaquée doit par conséquent être annulée.”*

2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip gezinsleven in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gült Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verzoekster betoogt bovendien dat indien zij voorafgaand aan de bestreden beslissing was gehoord zij had kunnen wijzen op het feit dat zij van plan is om een aanvraag gezinsherening in te dienen. Verzoekster voegt eraan toe dat zij met een DNA-test zou willen aantonen dat zij de moeder is van A. K. M: “*qu'en effet, le conjoint de sa fille possède la nationalité française ; que pour ce faire, des démarches en vue de prouver la filiation notamment par un test ADN sont en cours, sa fille ayant obtenu l'asile en Italie ne peut pas prouver autrement cette filiation.*”

In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkenen de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 11 juni 2021 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfsvergunning voor een gezinslid van een burger van de Unie, in functie van C. P., die de Franse nationaliteit heeft en die wettelijk samenwoont met de beweerde dochter van verzoekster, A. K. M. Op 18 juni 2021 beslist de gemachtigde de aanvraag niet in overweging te nemen omdat de aanverwantschapsband niet is bewezen (bijlage 19quinquies). Tegen voormelde beslissing heeft verzoekster een beroep tot vernietiging ingediend, gekend onder nr. 236 462. Dit beroep wordt bij arrest nr. 264 012 van 22 november 2021 verworpen.

De Raad verwijst naar voormeld arrest nr. 264 012 waarin wordt gesteld:

“2.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie niet bewezen is. De verwerende partij verwijst hierbij naar artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen,

of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

Artikel 40bis, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Verzoekster dient in dit geval aan te tonen dat zij de moeder is van A. K. M.

Verzoeksters betoogt dat niet is betwist dat zij de moeder is van A. K. M., gaat uit van een verkeerde premissie. Geciteerd artikel 44 van het vreemdelingenbesluit kent een trapsgewijze toepassing. Overeenkomstig het eerste lid dient verzoekster het bewijs over te leggen van de bloedverwantschap. Verzoekster betwist niet dat zij hiervan geen bewijs heeft bijgebracht. De verwijzing naar het tweede lid van artikel 44 van het vreemdelingenbesluit is slechts dienstig indien verzoekster de ingeroeopen bloedverwantschap “niet kan bewijzen door middel van officiële documenten”. Verzoekster blijft in gebreke om aan te tonen dat zij de bloedverwantschap niet kan bewijzen met een officieel document. Aangezien verzoekster niet stelt, laat staan aantoont, dat zij de ingeroeopen bloedverwantschap niet kan bewijzen “door middel van officiële documenten” kan zij zich niet beroepen op het tweede en derde lid van artikel 44 van het vreemdelingenbesluit.”

Uit voorgaande blijkt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij de moeder is van A. K. M. Uit dossier nr. 236 462 blijkt ook niet dat verzoekster een DNA-test heeft bijgebracht.

De vaststelling is dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat zij de moeder is van A. K. M, heeft als gevolg dat zij zich niet kan beroepen op artikel 8 van het EVRM en op de schending van het hoorrecht.

De Raad vermeldt nog dat verzoekster ter terechting heeft meegedeeld dat zij een nieuwe aanvraag tot gezinsherening heeft ingediend.

Tot slot stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing zowel een overweging bevat aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als artikel 8 van het EVRM. Verzoekster laat evenwel na volgende overwegingen aan een inhoudelijk kritiek te onderwerpen: “Bovendien geeft het feit dat betrokken hier bij haar meerderjarige dochter en diens partner verblijft, haar niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokken gescheiden wordt van haar meerderjarig kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokken(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokken(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratielawering niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

Een schending van de opgeworpen beginselen en wetsbepalingen wordt niet aangetoond. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC